

Twenne aldeles

N Y A S Å N G E R.

1) Krigarns afsked från Pohlen.
Det är förbi! den sista strid är
slagen. &c.

2) Verser affjungne af Student-Corpsen
i Lund wid den fest, som d. 7 Nov.
1831 derstädes anställdes för de
från Pohlen återkomna Medicine
Kandidaterne Stille, Berg
och Stenkula.

Wälförna, bröder! till Sveriges
jord! &c.

Semte Fyra nya och wackra

W i s o r ,

1) Uck! ja mitt folk, hwad har jag gjordt, &c.
Sörfattad af Konung Ludvig 16:de i Frank-
rike, Forrt före dess affiswande.

2) Suckar, tårar, böner, Enåfall, ånger, &c.

3) Färdwål Sophie! wi se hwarannan åter, &c.

4) Förgåt ej mig, o Glicka, som jag skänker &c.

Göteborg, 1831, N. E. Lundströms Boktryckeri.



Den Första:

Krigarns afsted från Pohlen.

Det är förbi! den sista strid är slagen. Mitt fosterland farväl! Af nattens skugga täckes redan dagen, I mörkret trifs en träl.

2. Den frie dock, han träder fram i ljuset, Hans gerning dagen tål; Hans tanke stråfwär, som en örn, ur gruset, Som Phoenix från sitt bål.

3. Rång war vår dag, war skön och ljus och härlig, Men ack! för kort för mig! Dock blott för mig och oss; den war förfärlig Förtryckare! för Dig.

4. Dråkneliga woro Dina härar, Som tråd i dyster skog. — Men mängden ej war lilla hop förfärrar: Den såg derpå och log.

5. Och sedan mejade med dödens lia, Med hämnens hvarfa stål, Bland trålarne en liten flock af fria, Som gief åt samma mål.

6. Då råfnades de glesa led med häpnad, — Då först — och modet föll. Du lärde då, att öfwen obewäpnad, En fri man fältet höll.

7. Men snart från fjerran kommo nya hopar Och guld det kom också; Des slang, som ljust i wisa bron ropar, Man syntes lysna på.

8. En lockades, en annan wesk tillbaka, Den tredje fasade. Och splitet kom, och raseriet sågs waka. Det roptes ack och we!

9. Då räckte och åt fienden war granne En öppen hjälpsam hand. Wi sågo det. Och snart han gret, den sanne Pohlacken, för sitt land.

10. Ej kraftigt mer han kunde tryggad strida, Fast modet lågade; Han såg ju sweket fring sig, wid sin sida Han ingen wän fick se.

11. Ty, såsom fordom ensam med sitt öde Han kämpa fick, tog sår. Den lefwande man öfwer gaf; den döde Behöfwer ej er tår.

12. Wid Warschau gief solen ned: men hämnaden Ur blodig graf steg upp. När härjande den ströfwär fram, så nämna den Europa! Pohlens hopp.

13. Nu står jag här, ett offer för Din höga Och fina politik, Wid gränsen af mitt land, med tåradt öga, Blott uppå minnen rik.

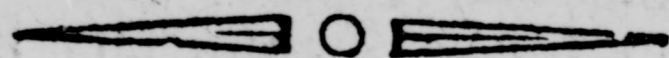
14. I fosterjord jag mina wapen gömmer, Då sjelf jag måste fly. Jag glömmmer — men jag dem dock icke glömmmer, Då andra dagar gry.

15. Ty när en gång till friheten de wäcka, Kas De fedjetyngha folk; Då skall i striden sorgen åter släckas, Mitt wapen bli min tolf.

16. Då upp ur jorden gräfwer jag det åter, Och trycker i min hand Den troгна klingen, som mig hoppas låter En räddning för mitt land.

17. Mitt land! O Gud! det är det icke mera, Det är i böjor smidt; Des skymf, des plåga kan jag icke bära! Det är ej mera mitt.

18. Men det skall bli det åter, högt jag
swär det, Till dess farväl! farväl! Gdm tro-
get Du uti ditt sköte swärdet, Som löftet
jag. Farväl! Rbg.



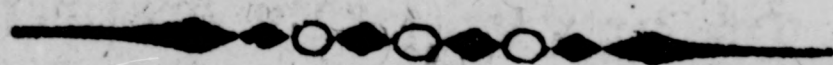
Den Andra:

Verser affjungne af Student-Corpsen i
Lund wid den fest, som d. 7 Nov. 1831
derstädes anställdes för de från Pohlen
återkomna Medicine Kandidaterne
Stille, Berg och Stenkula.

Wälkomna, bröder! till Sveriges jord! D
att I kommit med segerord! Men Pohlska
Ornen på nytt är fången; Förlåten, — sorg
är förmåld med fången.

2. Välkomna likväl från Weichselwäg!
En segerfest är Ert återtåg. Hur stundens
högtid war glädje väcker, Och hwarje hjerta
Er lagern råcker.

3. Välkomna trefallt i wänners famn!
Polonia råddar en dag sitt namn. Härnäst
när frihet står upp och glöder, Då segrar
himlen. Er skål, I bröder!



Den Tredje:

Ack! ja mitt folk, hwad har jag gjort, Som
förfördelat Dig? Ert tänkesätt, så ömt och
stort, Har snart förändrat sig; Mitt föremål,
min lycka war, Ni fant mig alltid god; Nu

mördar du din Kung, din Far, Och tömmer
grymt hans blod.

2. Fransoser! det ju war bland Er Jag
såg min första dag, För mig nu ingen wän-
skap mer, För mig nu ingen lag Är öfrig,
som kan ge mig skydd För hatets falska dom;
Hwad gagnar mig att äga dygd, Att kallas
god och from?

3. Den store Henric, ofta swag, Har
många fel begått, Dock har han till sin sista
dag Er sällhet njuta fått; Men Ludvig, som
beframjat ömt Er lycka och Ert wål, Ha' Ni
till swåra plågor dömt Och fångslat lik en trål.

4. Måttrefter, favoriter ej, Har fångslat
detta bröst, Af dygd och goda seder böjd Jag
lydde ärans röst; Om någon gång jag felade
War det ej hjertats skuld; Rättwisan jag ej
delade För wänskap eller guld.

5. En dödsdom än man aldrig fann,
Den jag befastat har; Wid uslas nöd mitt öga
rann Och jag war deras Far; För mig nu menst-
lighetens rätt Ej finnes öfrig mer; Man plågar
mig på grymma sätt Och åt min smärta ler.

6. Om detta blod Er lyckligt gör, Ack!
tömmen det då ut, I sådant fall jag willigt
dör Och tar ett nesligt slut; Men måtte al-
drig häanden tung På Eder falla ner, Det öns-
skar en olycklig Kung, Som för Er sällhet ber.

7. Far ewigt wål mitt Folk! jag går
Till ewighetens land; Der oskuld sin belöning
får Och slipper sina band; När dödens skarpa
lia har Sig fårgat i mitt blod; Så glömmen
ej Er Konung war I sjelfwa döden god.



Den Fjerde:

Suckar, tårar, böner, knåfall, ånger Blid-
ka redan här en rättwis Gud: Han förlåter
tusen, tusen gånger Mennsklighetens brott
mot sina bud. ::

2. Hvem af oss, om Han ej wille sko-
na, Blef wäl från Des höga Domstol fri?
Hwarför då, när man kan Gud försona, Är
du oförsonlig, min Sophie? ::

3. Räck mig, medan du än är min ma-
ka, Denna tusen gånger kyssta hand; Gör
med mig en promenad tillbaka Till vårt ford-
na sällhets sköna land. ::

4. Der wid brädden af den lugna båk-
ken Du din, Carl en ewig trohet swor: Der,
i skuggan af den wilda häcken, Blef du äls-
karinna, wän och mor. ::

5. Der inom det afundswärda gassret,
(Hwarför bor jag ej der inne än?) Smög
du dig, till hån och spott för sawallret, Till
din outhärligt sälla wän. ::

6. Log med honom åt de papilloner,
Som kring sköna blomman fladdrade; Log
åt stora Grefwar och Baroner, Curtiseurer
och Förfrare. ::

7. Räckte mig så ömt den trogna fam-
nen, Då jag smög incognito till dig; Hwar-
för är nu denna lugna hamnen, Åh, för e-
wigt, ewigt fångd för mig? ::

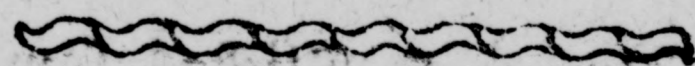
8. Hwarför, hwarför får mitt stackars
hjerta, Som, af plågor tårdt, knappt andas
än, Aldrig mer, till lindring i sin smärta,
Tryckas mot sin aldrabästa wän? ::

9. Jag war fattig, och ditt hjerta blöde
de Wid min nöd och mitt behof, Sophie! Jag
war hungrig, fången, och du födde Liggaren
— nu är jag rik och fri! ::

10. Rik och fri! o mina tårar flyta,
Rik och fri! men du ej älskar mig, Åh! hur
gera wille jag ej byta, Wara fattig, älskad
utaf dig. ::

11. Farwäl, Sophie! slit ej de flena
handen, Wänta litet, gif dig tålmod; Snart
de jern, mig skött från glädjestranden, Fara
skall utöfwer jordens flod. ::

12. Då skall du emot din wilja gråta
Mina öden, dina widders lott; Känna först
min kärlek, och förlåta Mina fel, — och ån-
gra egna brott. ::



Den Femte:

Farwäl, Sophie! wi se hwarannan åter, Fast
aldrig, aldrig mera här; Men i den werld, der
ögat aldrig gråter, Der hjertat aldrig hatar, blott
förlåter, O! låt mig hoppas att få se dig der.

2. I denna lugna, säkra, sista hamnen,
Dit alla lifwets seglare gå in, Der skall med
Milla, tryckt i kalla famnen, Wid ljudet af
de wäl bekanta namnen Af Far och Mor,
Sophie bli åter min.

3. Farwäl, Sophie! jag tyst och tålig
tömmar Den bittra kalk, som du har spödt
åt mig. Du hatar mig, jag älskar och jag glöm-
mer, Men ewig, rättwis, god är han som döms-
mer, En dag, Sophie! emellan mig och dig.

4. Farwäl, Sophie! de stunda snart de

lider, Då äfwen jag blir kall och lugn och fri;
Då detta hjerta icke mera lider, Ej flappar,
blöder, snuskar, hoppas, smider, Men kanske
kommer då din tour, Sophie!

5. Farväl, Sophie! war god emot vår
Milla, Glöm gerå mig, men henne aldrig
glöm. O! straffa ej den menlösa, den lilla
För Fadrens skuld, som kanske gjorde illa;
Hon är vår flydda sårhets sköna dröm.

6. Farväl, Sophie! jag dessa rader te-
nar, Med darrande och öfvergifwen hand;
Min styrka mattas och mitt hjerta wexnar,
Jag brinner, kallnar, fryser, rodnar, blek-
nar; Farväl Sophie! nu slits vårt sista band.

Den Sjette:

Förgåt ej mig — O Glicka! som jag skänker
Min hand, mitt hjerta älskande och såg, Om
någon gång du på din älskling tänker; För-
gåt ej mig, Förgåt ej mig!

2. Förgåt ej mig när inwid rosenbåden,
Din hwhita arm fring blommans bädd är sträckt,
Du känner bäst den blomman inwid båden,
Du för mig rätt, du för mig rätt.

3. Förgåt mig ej, när Ynglingar i låga
Dig årans frans wid Tornespelet ger; Då
ljus och öm, min bild dig höres fråga: Mins
du mig mer? Mins du mig mer?

4. Förgåt mig ej, när efter långa åren,
Min ansigts bild så helt förändrat sig; När
tiden strött de glesa silfverhåren — Förgåt
ej mig! Förgåt ej mig!